

Kilia Ice

HVIEZDNA NOC

Zbierka poviedok

HVIEZDNA

NOC

Zbierka poviedok

Kilia Ice

Nachvíľu sa stíš
a započuješ príbehy, ktoré vznikajú,
keď sladko a nerušene spíš.

Obloha nad krajinou sa zahaľuje do tmy,
nastal čas príbehov, ktoré rozpráva noc.
Všetko stíchlo, Mesiac má moc,
už aj hviezdy tíško načúvajú hlasu,
ktorý odhaľuje ľudských príbehov krásu.

Mesiacik na nebi spoza vrchov vstáva,
mesačný svit si s krajinou zahráva.
V mesačnom svite svieti svet,
žiarivý ako polnočný kvet.

Príbehy smútku, zrady, klamstiev,
striedajú príbehy lásky a hier.
Nocou sa rozlieha mesačný hlas,
všetci čo príbeh počuli, tí prídu zas.

Tam, kde sa strieda deň a noc,
tam majú príbehy veľkú moc.
Na rozhraní dvoch iných svetov,
vznikajú príbehy na lupeňoch nočných kvetov.

ZATMENIE SLNKA NA PREKLIATOM ZÁMKU

Dnešný deň je v niečom iný ako dni predtým, ale neviem, v čom. Viem, že sa niečo stane a bude to ako zázrak, ale neviem, čo. Tieto pocity ma nikdy nesklamali. Ahoj. Volám sa Nex a som obyčajný stredoškolač. Mám veľa priateľov, teda aspoň som mal. Teraz som stále sám. Oni si cez leto našli svojich životných partnerov, len ja som zostal bez nikoho. Volajú ma, nech idem s nimi von, ale nechcem im byť na krku a otravovať ich. Musím sa s tým skrátka zmieriť. To som ale nevedel, že šťastie na mňa čaká za rohom a ja sám som o ňom nevedel, dokým som oň nezakopol. Vtedy sa môj svet zmenil od základov...

Je piatok trinásteho. Viem, že sa hovorí, že je to nešťastný deň, ale pre mňa je to ten najšťastnejší deň. Nieкто má smolu vo štvrtok dvanásteho, iný piatok trinásteho, ale ja mám nešťastný deň každú stredu, a preto som rád, že tento deň sa neodohral pred dvomi dňami. Sedím ako každý deň v školskej lavici a pozerám sa z okna. Dnes má byť skrátené vyučovanie, lebo bude zatmenie slnka. Tento jav sa odohrá raz za „sto rokov“ a ja som rád, že je to práve v piatok trinásteho. Možno sa mi niečo pošťastí viac ako inokedy. A ani som nevedel, akú veľkú pravdu mám. Onedlho za mnou prišli ostatní priatelia.

„Ahoj, Nex. Tešíš sa na zatmenie?“ spýta sa ma Layla.

„Čau, Layla. Prečo sa pýtaš?“ otočím sa na ňu.

„My sme ti len chceli povedať nejaké novinky,“ otočí sa na mňa Dex, brat Layly.

„A o čom?“ pozriem sa naňho bez záujmu.

„Počuli sme, že ťa chce Ledrix pozvať na rande,“ povie Kesidy.

Vyvalím na ňu oči. Že čo? Ledrix je najkrajší, najpopulárnejší a najžiadanejší chalan z celej školy, ako medzi babami, tak aj medzi chalanmi. Neverím, že by stál o takú nulu, ako som ja. Áno, že je na chalanov, sa zistilo už pekne dávno, ale nejako mu to na sláve neubralo. Prečo by chcel mňa? Možno ak ma predsa len niekam pozve, odmietnem. Určite ma chce buď dostať len do posteľe, alebo si zo mňa vystreliť. V každom prípade sa nedám tak ľahko.

„Fajn. Uvidíme, čo z toho bude,“ odpoviem s povzdychom.

Na partii je skvelé, že neriešia niečo, o čom dávaš najavo, že nechceš hovoriť.

Tak školu som nejako pretrpel. Je jedenásť hodín a do zatmenia zostáva ešte hodina. S ostatnými som sa dohodol, že sa stretneme na vyhliadke o trištvrte na dvanásť. Bude to úžasné. Viem, že sa niečo stane. Mám ešte čas, tak si zjdem na kopec pozrieť sa na starý zámok. Nikto tam už desaťročia nebol, lebo sa hovorí, že tam straší, ale ja sa nenechám zastrašiť. Ten zámok poznám veľmi dobre. Každý sa mu stráni, takže je to niečo ako môj úkryt. Môj nový domov. Poznám všetky tajné chodby, skratky a aj izby. Iba jednu som sa neodvážil otvoriť. Je na nej tiež napísané „Trinásta komnata“, tak načo pokúšať šťastie, nie? No

čo. Podľa všetkých rozprávok, ktoré som čítal, netreba pokúšať šťastie a navyše sa nevypláca chodiť do zakázaných dverí. Keď som sa tu raz večer potuloval, rovnako ako teraz, som v spodnej časti hradu našiel starú truhlu a v nej vlastnícke papiere. Vyzerá to tak, že sem vážne nikto nechodil a tie papiere som prepísal na seba. Takže je zámok právoplatne môj majetok. Overili to aj úrady, a tak sa to stalo mojím „malým“ tajomstvom. Nikto o tom nevie a navyše som sa spriatelil s vlkami, ktorí sa tu usídlili, a tak som sa s ich alfa samcom dohodol, že ja o nich nikomu nepoviem, budem im nosiť jedlo, keď budú hladní, a ochraňovať ich, a oni mi zase sľúbili, že budú strážiť zámok pred nezvanými hosťami a nakoniec aj to, že budú ochraňovať aj oni mňa rovnako ako ja ich. Zo začiatku to bola dohoda, ale teraz sme už veľmi dobrí priatelia a ja som rád. Nerobíme si naschvál zle, pomáhame si navzájom a dobre sa s nimi rozpráva. Teda ja rozprávam a oni počúvajú. Nerozumiem im, ale ich oči mi povedia všetko potrebné. Dávajú tiež dosť jasné signály – napríklad keď sú so mnou zavretí v izbe a chcú ísť von, alebo keď mi chcú niečo ukázať, tak mi chytia ruku do zubov a potiahnu ma. Nikdy nezahryznú príliš silno, aby mi neublížili, ale viem, že ich mám nasledovať. Navzájom si dôverujeme – a to je podstata každého vzťahu. Či už ide o kamarátstvo, rodinu, dôveru k partnerovi alebo iné vzťahy. Dobre spolu vychádzame a ja som rád. Len keby som si tak našiel nejakého partnera.

Kým som tak uvažoval o svojej minulosti a o tom, čo som robil po tom, ako ma naši pred rokom vyhodili z domu, došiel som až do veže, kde mám izbu a kde sa akurát pred dverami váľajú vlci. Hneď ako ma uvidia, tak vyskočia a idú ma privítať. Nie je ich veľa. Je tu len osem vlkov. Každému som dal meno, keďže neviem, ako sa volajú, no prekvapivo na ne počujú. Je tu len jeden čisto biely vlk, ktorému som dal meno Sniežik. Je to najprítulnejší vlk, akého som kedy videl. Ďalej sú tu traja hnedí vlci s jedinou bielou škvrnou, na rôznych miestach. Tá s bielou hviezdou pod krkom sa volá Tes, je to krásna vlčica. Tiež je tu Red, ten má jedno biele ucho a potom Lesí, ten má koniec chvosta zafarbený na bielo. Ešte sú tu traja bielo-čierno-hnedí vlci a to sú Deni, Laydy a Dexter. Laydy a Tes sú jediné vlčice. A nakoniec je tu vodca – alfa samec menom Tesák. Je to jediný čisto čierny polnočný vlk. Je väčší ako ostatní. Ako som si stihol všimnúť, pravdepodobne je partner Sniežika. Aj keď si to možno len namýšľam. V každom prípade, to tak vyzerá. Každého od seba odháňa a aj keď je vodca nepúšťa k sebe žiadneho vlka bližšie ako na meter od neho, pokiaľ im nehrozí nebezpečenstvo. Iba Sniežik sa k nemu môže priblížiť úplne a často pri ňom spáva. Podľa mňa spolu chodia, nech si myslí, kto chce, čo chce. Ak mám byť úplne úprimný, sú pre mňa ako rodina. Po škole chodím sem a som tu s nimi. Prečo aj nie, keď tu bývam. Rodičia ma pred rokom zavrhli, lebo zistili, že som gay a bolo im jedno čo so mnou bude. A mne je jedno, čo je s nimi. Do dediny skoro nechodím a mojím rodičom určite ani nechýbam. Tak čo.

S mojou novou rodinou je mi aj tak najlepšie. Niekedy si myslím, že im rozumiem lepšie ako ľuďom. Vždy, keď sa s nimi zaroprávam, zabúdam na čas. Sniežik začal vrčať a keď som sa pozrel na hodinky, na ktoré vrčal, bolo niečo po pol dvanástej. Dočerta! Ešte, že ich mám. Bez nich by som bol stratený. Vlci ma idú odprevadiť k bráne a tam sa s nimi rozlúčim. Rozbehnem sa dole kopcom a zastavím sa asi sto metrov od zámku. K ceste, ktorá vedie na hrad prichádza Ledrix a vyzerá smutne. Viem, že toho asi budem ľutovať, ale idem oproti nemu, akoby sa nič nedialo. Moje plány prekazí len kameň, ktorý tam predtým nebol. Potknem sa oň a čakal som tvrdý dopad, ale niečo ma zachytilo. Skôr by som mal povedať niekto. Pozriem sa nesmelohore a uvidím Ledrixa. Každý si o ňom myslí, že je zlý a robí problémy, ale ja ho poznám lepšie. Viem, že je to milý chalan. Vždy keď sa mu pozriem do očí, tak sa začnem trochu červenieť. Tak je to aj teraz. Ale aj tak mám strach, že ma chce využiť.

„Ahoj, Nex. Čo tu robíš?“

„Ja... ja... len sa trochu prechádzam,“ odpoviem prvé, čo ma napadne.

„Okolo toho zámku? Nikto sa k nemu nepriblíži ani na sto krokov,“ čuduje sa Ledrix.

„A čo tu robíš ty? Pokiaľ sa nemýlim, čo sa rozhodne nemýlim, tak táto cesta nevedie nikam inam ako na zámok,“ zadupem ho do zeme.

„Fajn. Dostal si ma. Už dlhšiu dobu som sa tam chcel ísť pozrieť, ale nenašiel som odvahu. Nevieš či ten zámok niekto vlastní?“ spýta sa.

„Jasné, že viem, ale tebe to nepoviem,“ zasmejem sa.

„Chováš sa ako malý,“ skonštatuje.

„A čo je ti do toho?“ odseknem naštvane.

„To je vlastne jedno. Keď som ťa už stretol, nechcel by si niekam zájsť?“ pozrie sa mi do očí.

Pozerám naňho ako na strašidlo.

„To ako na rande?“ začervenám sa.

„Som rád, že ti to došlo,“ chytí ma za ruku.

„Ja... j...ja...prečo práve ja? Som nudný a nezaujímavý. Môžeš mať hocikoho na škole. Tak mi povedz jeden dôvod, prečo práve ja?“ pozriem naňho zvedavým pohľadom čo z neho vylezie.

„Pretože som sa do teba zamiloval už v prvý deň, čo som prišiel na školu. Milujem ťa a chcel by som s tebou chodiť. Tak, chceš so mnou chodiť? Pochopím ak odmietneš,“ usmeje sa na mňa.

„Vieš čo? Odpoveď ti dám neskôr. Najprv by sme mohli začať fázou spoznávania a potom sa uvidí, či z toho vznikne vzťah, alebo kam to povedie ďalej,“ oplatím mu úsmev.

Aspoň budem môcť zistiť, či to myslí vážne.

„S tým súhlasím. Za pätnásť minút bude zatmenie. Nechceš byť so mnou?“ celý stuhnem.

Za pätnásť minút? Dočerta!

„Prepáč, ale práve teraz som mal byť už na vyhlíadke s priateľmi. Pod' tam so mnou, ale musíme si pohnúť,“ ponúknem mu.

„Fajn. Poznám skratku okolo zámku. Myslíš, že tade môžeme ísť?“ spýta sa.

„Keď budeš so mnou, tak hej,“ odpoviem a ťahám ho ku zámku.

„Ako to mys...“

„To ti vysvetlím neskôr,“ preruším ho. Prikývne a utekáme cez skratku, ktorá nie je ďaleko od zámku.

Na vyhlíadku prideme za päť minút dvanásť. Všetci sa na nás otočia a usmejú sa. Pozdravím sa s nimi a opriem sa o zábradlie. Potom započujem Dexa.

„To ste si nemohli nechať po zatmení hrdličky? Už sme ti chceli volať, kde toľko trčíš,“ osopí sa na mňa.

„Jasné, prepáč. Stratil som prehľad o čase. A Dex, môžem ťa o niečo poprosiť?“ pozriem naňho.

„Jasné,“ usmeje sa.

„Nehovor nám hrdličky. Môže sa ti to vypomstiť. Pamätaj. A hlavne poznáš to príslovie „*Podľa seba súdim teba*“?“ spýtam sa.

„Iste,“ prikývne.

„Tak sa nezahrávaj s ohňom, OK?“

„Á... áno,“ stratil dar reči.

Akurát včas sme sa dohodli. Už to začína. Hovorí sa, že toto zatmenie vám ukáže, kto je váš pravý životný partner. Preto sa na

to ostatní tak tešia. No nechcem si to priznávať, ale ja asi tiež. Možno, že práve toto je ten zázrak, čo sa má stať. Mám si nájsť životného partnera. Ale kto to má byť? Žeby... Nie! To nie je možné. Ledrix? Otočím sa naňho s otázkou v očiach a zadívam sa do tých jeho. Zrazu mi telom prejde výboj elektriny.

Ledrix

Cítim, že sa niečo stane. Žeby som konečne mal pravdu a Nex bol mojím životným partnerom? Milujem ho už veľmi dlho, ale bál som sa mu to povedať. Je dokonalý a neverím, že by nikoho nemal. Jeho oči sú prekrásne. Dokonalé vlasy aj postava. Je odo mňa menší a k nahryznutiu. Akurát, keď nastalo plné zatmenie sa na mňa otočí a dívame sa z očí do očí. V jeho očiach vidím otázku a strach, ale keď sa chcem pohnúť, aby som ho objal, cítim ako mi telom prejde elektrický výboj. Keď skončí zatmenie, tak sa pohnem a chytím sa jeho ruky. Hneď viem, že ten s kým ma zatmenie spojilo je Nex.

Nex

Vidím a cítim, že ma Ledrix chytí za ruku a moje telo sa spojí s tým jeho. Cítim, že sme spojení a trochu sa naňho usmejem. Teraz už viem, že to nepredstiera. Viem, že ma miluje a ja milujem jeho.

„Áno.“

„Si si istý?“ spýta sa prekvapene.

„Áno, som. Chcem s tebou chodiť. Milujem ťa už dlho, ale tiež som za tebou nemal odvahu prísť a opýtať sa ťa tie jednoduché slová. Platí ešte tvoja ponuka?“ usmejem sa.

„Jasné, že platí. Milujem ťa a sľubujem, že vždy budem. Ale, aby náš vzťah fungoval, nesmieme mať medzi sebou žiadne tajomstvá,“ odpovie vážne.

Povzdychnem si. Všetci sa na nás otočia. Oni veľmi dobre vedia, čo tento povzdych znamená. A Kesidy sa hneď ozve.

„Čo si nám nepovedal?“

„Počkať ty si mal tajomstvo pred svojimi priateľmi? To žartuješ, že?“ zasyčí Tom.

Prikývnem. Čo iné môžem urobiť? Zatmenie je preč, mám partnera, tak im to poviem. Aj keď je veľké riziko, že zase budem sám.

„Poďte so mnou. Tu by nebolo vhodné sa o tom baviť. Navyše by ste mi neverili a tak vám to radšej ukážem. Ledrix, vedel by si nás doviesť tou skratkou naspäť k zámku?“ pozriem sa im do očí.

„Jasné, poďte,“ povie šeptom Ledrix.

Skôr ako sme odišli som si stačil všimnúť, že všetci zbledli.

„Počkať! Ku tomu zámku nejdeme. Žijú tam samí démoni a vypráva sa, že pán toho zámku nikdy nevychádza von a je hrozne krutý, keď vidí, že sa niekto k tomu zámku priblíži, čo i len na sto metrov,“ vystraší sa Layla.

„Kto to hovoril? Nič z toho nie je pravda! Len tam má tajomstvo, ktoré dokáže zabiť,“ naštvem sa na ňu, „a teraz poďte. Nemáme veľa času. Už o mňa budú mať strach. Povedal som im, že hneď ako skončí zatmenie prídem,“ dodám šeptom a idem cestou k zámku.

„Kto o teba bude mať strach?“ spýta sa ticho Dex.

Iba sa smutne usmejem a idem ďalej. Za necelých pätnásť minút sme pri hrade. Keď neutekáme, trvá to dosť dlho. Zastavím pred železnou bránou a položím na ňu ruku. Hneď ma za ňu chyť Tom.

„Nerob to. Ak je pán taký krutý budeš mať problémy.“

„Pusti ma. Žiadne problémy mať nebudem. Nevieš o mne zhruba nič!“ vyštekne naňho a otvorím bránu.

Vojdeme na nádvorie a brána sa sama zavrie. Všetci sa zdesene otočia a keď vidia, že nie je cesty von, poriadne sa zl'aknú. Otočím sa k nim a hneď sa my naskytne pár otázok.

„Nex? Ako sa teraz dostaneme von?“ zúfalo žiada Layla.

„Čo budeme robiť?“ spýta sa pokojne Dex.

„Prečo si nás sem zatiahol? Teraz tu všetci zomrieme. Si členom našej partie, tak sme ti verili! Prečo?!“ kričí na mňa Kesidy.

„Kto vlastne si?“ otočí sa na mňa Tom a ostatní jak by smet.

„A ako si myslel to, že o tebe nič nevedia?“ zaskočí Ledrixa moja predchádzajúca odpoveď.

„Ledrix má pravdu. Vieme o tebe že bývaš na druhom konci dediny, že tvoji rodičia pracujú vo vedľajších mestách, že nemáš súrodencov...“ začne menovať Layla.

„Dost!“ skríknem.

Všetci sa na mňa otočia.

„Už dost. Vôbec ma nepoznáte. Áno, moji rodičia žijú na konci dediny, pracujú vo vedľajších mestách, nemám pokrvných súrodencov, ale to je všetko. Už rok nežijem s rodičmi. Ani neviem čo s nimi je a či vôbec ešte žijú. Vyhnali ma z domu pred rokom, keď sa dozvedeli, že som na chalanov. Nemal som kam ísť a tak som zamieril sem, aj napriek tomu, že som poznal tie historky. Aby som povedal pravdu, práve tu som si našiel novú rodinu a oni mi pomáhali najviac. Nakoniec som našiel aj vlastnícke papiere, a keď som zistil, že všetci potomkovia sú mŕtvi, zámok pripadol mne. Tento zámok mi právoplatne patrí, ale nikto o tom do teraz nevedel. Vy ste prví ľudia, čo sa to dozvedeli. Keď som pátral po hrade našiel som všetky tajné chodby a poznám ich naspamäť. Pomohli mi v tom aj, dá sa povedať moji nevlastní súrodenci, ktorých poznám od tej doby čo som sem prišiel. Navonok možno zámok vyzerá ako zanedbaný, ale hovorí sa „nesúď knihu podľa obalu, ale podľa obsahu“ a to platí aj na tento zámok. Zvnútra je prekrásny a útulný. A keď som hovoril, že sa o mňa budú báť, myslel som práve moju terajšiu rodinu. To mi pripomína, že som vám ich chcel predstaviť, ak teda chcete,“ celú dobu sa im pozerám do očí.

Vidím ako sa v nich miesi smútok, strach, prekvapenie a podobne.

„Fajn. Predstav nám svoju rodinu, ale ešte predtým jedna otázka, ktorá nás bude varovať. Kto je tvoja rodina, ak sme my prví ľudia, ktorí to o tebe vedia?“ pozrie sa na mňa nechápavo Layla.

„Ustúpte o jeden krok dozadu a počkajte. Už vás sledujú a nemôžu sa dočkať,“ usmejem sa ironicky a zapískam.

Všetci sa na mňa nechápavo pozerú a v zapätí sa hrozne zľaknú a zalapajú po vzduchu. Z hradu vybehne osem vlkov a zoradia sa podľa postavenia vo svorke. Samozrejme okolo mňa, aby mohli zaútočiť, keby sa niečo dialo. Všeci zúrivo vrčia a nespúšťajú oči z návštevy. Povzdychnem si a kláknem si k Tesákovi, aby som mu pošepkal, čo sa tu presne deje. Okamžite prestane vrčať a zvyšok svorky ho nasleduje. Vidím ako všetci vytreštili oči na to ako ma poslúchajú. Vstanem a začnem škrabať Sniežika za uchom. Je z nich najprítulnejší. Pozriem na priateľov a začnem ich predstavovať. Vyzerá to dosť trápne, ale čo. Aspoň, že nás pri tom nikto nevidí.

„Takže partia. Tento čierny vlk je vodca tejto malej svorky a volá sa Tesák. Chodí so Sniežikom. To je ten čisto biely vlk. Môžete mu tiež hovoriť Snow. Potom tu máme naše trojčatá, ako im hovorím, to sú tie tri bielo-čierno-hnedé vlky a volajú sa Deni, Laydy a Dexter. A potom sú tu už len títo traja hnedí vlci s bielou škvrnou. Tá s bielou hviezdou pod krkom sa volá Tes. Ten čo má jedno biele ucho je Red a posledný vlk čo má koniec

chvosta biely je Lesí. Takže vy moju rodinu už poznáte a teraz vy. Svorka? Toto sú moji priatelia Layla, Dex, Tom, Kesidy, Leny, Shon, Mick, Dávid a Ledrix. Pokiaľ po tomto nezmenil názor, tak môj priateľ,“ pozriem sa na partiu.

Ledrix urobí niečo, čo som ani v najmenšom nečakal. Prišiel ku mne a dal mi pusu. Nevedel som, čo robiť, a tak som urobil to, čo som považoval za najrozumnejšie – bozk som mu opätoval. Po chvíli som ho prehľbil a vzápätí som započul vrčanie. Rýchlo som sa od neho odtrhol a pozrel sa na Laylu. Chcela nás vystrašiť, aby sme prestali, ale plány jej prekazil Tesák. Hneď začala cúvať a schovala sa za Dexa. Sklonil som sa k Tesákovi a pohladkal ho po hlave. Tesák mi olízal ruku a odišiel za Sniežikom. Olízal mu ucho a popohnal ho do zámku. A ako ich poznám, stopercentne išli rovno do mojej izby. Zvyšok svorky si sadol a pozrel sa na mňa. Tu platí, že keď je Tesák a aj jeho partner, teda zástupca svorky v ťahu, tak im robím vodcu ja. Povzdychnem si a dovoľím im odísť. K zámku patrí aj časť lesa, tak sa rozbehli k nemu a začali sa spolu hrať a naháňať. Iba som sa zasmial a otočil sa naspäť k partii.

„Nám vážne nevadí, že žiješ na zámku a tvoja rodina sú vlci, ale mohol si nám to povedať skôr. Pomohli by sme ti. Ak budeš niečo potrebovať obráť sa na nás,“ usmeje sa na mňa Leny.

„A to ma privádza k jednej fakt dôležitej otázke. Z čoho žiješ? Máš prácu a nejaké peniaze?“ obráti sa na mňa Mick.

„No prácu nemám, ale peniaze hej. A myslím, že z nich vyžijem,“ zasmiejem sa.

„Ako to myslíš?“ pozrie sa na mňa Shon.

„Tesák mi ukázal tajné chodby hlboko pod zámkom a zaviedol ma do tajnej pokladnice, ktorú vlastnil predchádzajúci pán. So zámkom mi pripadli aj tie peniaze. Navyše som tam našiel list, na ktorom stálo:

*/Toto je vlčí poklad. Iba právoplatnému majiteľovi hradu strážni vlci ukážu
ich tajomstvo. Poklad patrí tomu, kto si získa srdce vlkov
a tomu, kto ho najviac potrebuje. Iba spravodlivé srdce môže zámok navštíviť
a iba dobročinné srdce môže zámok vlastniť.
Ostatní budú bez milosti zabíjať!/
/*

Takže, mám toho dosť. Navyše mám rodinu ako nikdy predtým a to je ten najväčší poklad. Peniaze, drahokamy ani nič podobné v tom nehra žiadnu rolu,“ vysvetlím im.

Teraz som ich asi dorazil úplne. No našťastie sa rýchlo spamätali a začali sme sa dobre baviť. Išli sme do zámku a dlho do noci sme mali „diskotéku“. Na celom zámku sa svietilo a hrala hudba, dokonca sa spriatelili s vlkami. Dole v dedine to muselo vyvolať paniku, keď sa zrazu zo zámku, kde nikto nebýva ozývali všemožné aj nemožné zvuky a svietilo sa tu ako na nejakom rockovom koncerte.

Ráno sme vyrazili do školy a ako by sme to nevedeli, všetci sa bavili o polnočnom koncerte na zámku. My sme sa na tom dobre bavili. Samozrejme netrvalo dlho a už si všimli mňa a Ledrixa. Nikto nemohol uveriť, že s Ledrixom chodím práve ja. Ani ja

som tomu ešte stále neveril, ale bolo to tak. Keď neustále niekto otravoval, či už baby alebo chalani, že či sa na mňa nechce vykašľať a chodiť s nimi a nepomáhali ani odmietnutia všelijakého typu, od „chodím iba s Nexom“ až po „milujem iba jednu osobu a ty ňou nie si“, tak sa Ledrix našťaval a uprostred chodby ma pobozkal. Bozk som mu s radosťou opätoval. Potom nám už všetci dali pokoj. Žili sme spolu veľmi dlho na zámku a nikto o nás nevedel. Keď Ledrixa hľadali v dedine nejaký jeho spolužiaci, každý im odpovedal, že v dedine sa dlho neukázal a vidia ho iba keď ide do školy a zo školy. Nikto to nechápal, ale nám to bolo jedno. Po asi dvoch mesiacoch sa roznieslo, že žijeme na zámku, lebo nás niekto sledoval, ale to nám tiež bolo jedno. Síce sme na seba všetci strhli nechcenú a závisť hodnú pozornosť, ale inak fajn. Po nejakom čase si zvykli a boli radi, že je zámok obývaný a stali sme sa niečím ako boli králi v minulosti. Len jedna vec bola otravná. Každý sa nám chcel zaľúbiť, aby sme ho vzali do slávnej partie, či už spolužiaci zo školy alebo iní obyvatelia dediny. Každého sme odbúrali s poznámkou, že nepotrebujeme členov, ktorí idú po sláve, ale inak sme boli šťastní a celá partia sa rozhodla, že sa presťahujú na zámok. Samozrejme som im to navrhol a s vlkmi vychádzajú celkom dobre, aj keď nie tak dobre ako ja. Predsa len je to moja rodina. Ale prijali ich a to ma teší. Na zámku som už strávil dlhý život a verím, že bude ešte dlhší. S Ledrixom a priateľmi zvládnem všetko.

BEH ČASU

Láska je ako šťastie. Príde a odíde, keď ju najviac potrebujeme, ale tiež keď sa jej nechytíš a nebudeš sa jej držať, tak ti uletí a už ju nemusíš nájsť. Keď si na lásku a šťastie nebudeš dávať pozor, prídeš o to najcennejšie. Je jedno, akým spôsobom, no už ho nikdy nemusíš dostať naspäť. Zostaneš sám a nešťastný.

Náš príbeh sa začína práve stratením toho, čo si najviac ceníme, lásky a šťastia. Písal sa rok 1497. Na svete bolo veľa kráľovstiev a bohatých rodín, ale boli tu tiež dva rody, ktoré sa od nepamäti nenávideli. Už ani nevedeli prečo, a kedy sa vlastne začali spory medzi ich rodmi. Trvali už dlhé storočia, ale to sa malo čoskoro zmeniť. V jednej z týchto kráľovských rodín, v kráľovstve Reizia, sa narodil princ, ktorý dostal meno Klement Goldberg Rezeiský. V druhej kráľovskej rodine, v kráľovstve Orlion, sa v rovnaký deň narodila princezná, ktorá dostala meno Issabella Palarger Ornoliová. Nikdy sa nemali stretnúť a mali sa nenávidieť, ale osud k nim bol nemilosrdný. Alebo nie? O sedemnášť rokov neskôr sa náhodou stretli pri hraniciach ich kráľovstiev. Veľmi dobre vedeli, kto sú, a že by sa mali navzájom zabiť, ale ani jeden to nechcel urobiť. Niekoľko dní sa stretávali, až sa z nich stali veľmi dobrí priatelia. Po čase sa to dozvedeli aj ich rodičia a bol z toho veľký problém, ale skôr ako stihli niečo urobiť, tak sa ich deti vzali a oni s tým už nemohli nič urobiť. Ako

plynul čas, z kráľov sa stáli priatelia, a keďže medzi sebou už nemali žiadne spory, ich deti mohli žiť v pokoji a v harmónii ako aj obe kráľovstvá, ktoré si oddýchlí, lebo už nemusia byť ostrážité a báť sa útokov od svojho suseda. Žili pokojne a mysleli si, že bude všetko v poriadku, ale 14.5.1515, v deň Klementových a Issabelliných osemnástich narodenín sa stalo niečo, čo nikto nečakal. Na oslavu prišiel aj čiernokňazník, o ktorom si mysleli, že je mŕtvy, ale nebol. Naštval sa, že ho nepozvali ani pred osemnástimi rokmi na narodenie kráľovských detí, a ani teraz na oslavu dospelosti Klementa a Issabelli dvoch najmocnejších kráľovstiev. Dal im druhú šancu a tretiu im dať už nechcel. Nevedel, že si mysleli, že je mŕtvy, a ani si ich nevypočul. To bola tá najväčšia chyba jeho života. Issabellu si odniesol so sebou, princa preklial a ešte dodal:

„Prekliaty budeš dovtedy pokiaľ nenájdeš a nepreukážeš lásku svojej vyvolenej! Ak sa vzdáš, budete obaja stratení v čase a už nikdy neuvidíte denné svetlo! Chcem mať istotu, že splníš to, čo mi sľúbil kráľ Orlionu pred devätnástimi rokmi za to, že som mu umožnil mať dieťa! Ak chceš ešte niekedy vidieť svoju lásku a šťastie, tak si ma nájdi, Klement,“ s týmito slovami zmizol v krdli havranov.

O 300 rokov.....

Sedím v jaskyni pod hradom čiernokňazníka, ktorý pred tristo rokmi uniesol Issabellu a dívam sa do plameňov ohňa. Spomínam

na ten deň keď sme boli naposledy spolu. Keby tam tak neprišiel ten čiernokňažník, Leo Mezarinsky. A aký vlastne bol ten sľub, čo dal Issabellin otec Leovi? Ani to neviem. Zajtra budem musieť ísť do hradu a získať späť svoju smrteľnosť, ale predovšetkým svoju lásku, ktorá mi nosí šťastie a ktorú milujem viac ako svoj život.

Radšej by som mal ísť spať, aby som bol ráno vyspatý a pripravený na ťažký deň. Zajtra budem myslieť na niečo iné. Predsa sa len hovorí „ráno múdrejšie večera“. Lahnem si na zem blízko ohniska a zaspávam s myšlienkou na Issabellu ako každú noc.

Ráno vstanem na svitaní a pobalím si tých pár vecí, ktoré nosím so sebou. Vyjdem von z jaskyne a zamierim cez les na horu, kde leží Leov hrad. Je to neskutočne mocný čarodejník. Aj keď som sa učil u Astry, druhej najmocnejšej čarodejnice, aj tak nie som tak silný ako on. Len dúfam, že dokážem zachrániť Issabellu. Ale ak by chcela zostať na hrade, tak by som ju nechal. Chcem len, aby bola šťastná, aj keby to bolo s niekým iným, ako so mnou. Idem cez hustý les a každú chvíľu zakopnem o nejaký koreň stromu. To je horor! Ako sa tu môžu hýbať tie zvieratá, keď ja neurobím ani krok a aj tak sa už zdravím so zemou? To je des. No hádam to nejako pretrpím. Nemôže byť predsa tá cesta celá tak zarastená, nie? Alebo?

„No tak asi môže,“ zavrčím skrz zuby, keď po pätnástich minútach vyjdem z lesa. No ak bude zvyšok cesty, tak krutý ako

ten les, prisahám, že tu niekoho zabijem. Najhoršie je, že práve je predou mnou strmý skalnatý zráz. Bude ťažké ho prejsť, najradšej by som toho čarodeja pretrhol ako hada už len preto, že ma nechal napospas osudu, uniesol mi lásku, odsúdil ma na večné utrpenie, nechal ma bojovať a skoro párkrát zabiť s poriadnymi netvormi, a ako by toho nebolo málo, tak keď som blízko k cieľu zistím, že je cesta náročnejšia ako tie boje s netvormi. To si snáď robí srandu, že? No nič. Asi to budem musieť vyšplhať.

Keď asi po hodine vyleziem až hore, musím sa vydýchať. Teda netrvá to vôbec dlho, pretože za mnou priletí orol. Usmejem sa naňho, ale zároveň sa dosť vystraším, keď prehovorí:

„Tak čo, maličký. Čo robíš na Orlom zráze? A keď si sem šplhal zdola, nenapadlo ťa použiť tam ten chodník?“ zasmie sa orol, ktorý sa posadil na neďaleký strom a ukázal na cestičku popri skalnatej stene, len kúsok od miesta, kde som šplhal. Ja som ale idiot! Zastonám v duchu.

„Keď si tak chytrý, prečo si nepriletel asi pred hodinou a nepovedal mi o tom?“ precedím skrz zuby a zvalím sa do trávy.

„Nevolať si o pomoc, tak som si myslel, že si chceš zacvičiť. Ale ak by si chcel vedieť cestu do hradu čiernokňažníka Lea, tak povedz a ja ti pomôžem sa tam dostať nepozorovane a tou najkratšou a najľahšou cestou aká tam vedie,“ ponúkne sa mi.

„A čo za to budeš chcieť?“ pozriem sa na neho a celého si ho premeriam.

„Aby si bol môj priateľ. Tak čo. Chceš pomôcť?“ odpovie po chvíli a pristane mi na kolene.

„Dobre. Beriem to. Bude dobre mať takého priateľa,“ prikývne už s milým úsmevom.

„Tak poď. Nech to stihneme do zatmenia....ehm,“ vzlietne a zarazene sa na mňa pozrie.

„Klement,“ doplním ho.

„Dobre. Takže Klement. Ja som Orax,“ predstaví sa.

Prikývne, že rozumiem a rozbehnem sa za ním do hradu. Ideme dobrú hodinu po skalnatých útesoch, jednom lese a ďalšej skale, než sa dostaneme až do hradu tajným vchodom.

Blúdime po chodbách hradu a schovávame sa do tieňa stien, keď započujeme hlasy alebo kroky. Blúdime už dosť dlho a ako sa zdá, tak ani Orax nevie kde sme. Raz sme vo väzení, neskôr v nejakej zrkadlovej miestnosti, inokedy v bludisku chodieb, o chvíľu neskôr vo.....vo veži?! Ako sme sa ku všetkým čertom dostali do veže?! Veď sme nešli ani po schodoch ani hore! No toto je vážne začarované miesto. Prešli sme už asi celý hrad, ale okrem upratovačiek, kuchárky alebo nejakých zvierat sme nenašli nikoho a nič. Zdá sa mi to, alebo je to tu celé padnute na hlavu? Asi po trištvrte hodine sme sa dostali na nádvorie, kde si jeden drak očividne myslel, že je pes. Ako to myslím? No tak, že malá opička mu hádzala kus dreva a on si za ňou vždy dobehol ako poslušný psík. Ten čarodej nemôže byť v poriadku. Radšej sa s Oraxom rýchlo vytratíme skôr ako si nás všimnú a zamierime

späť do hradu. Natrafíme tam na jedny veľké dvere, ktoré sme predtým nevideli a pozrieme sa na seba. Nastavím ruku a Orax si na ňu sadne.

„Čo myslíš? Bude nás tam čakať slnko či dážď,“ kývnem ku dverám hlavou.

„No nie som síce veštec, ale pokojne ti môžem povedať, že slnečné počasie to nebude. Zvlášť, keď vonku je zamračené a schyluje sa k búrke,“ zasmeje sa Orax.

„Dobre vedieť. Tak si asi budem musieť pripraviť nejaké zaklínadlo, čo?“ zasmejem sa s ním.

„Radšej áno. Nikdy nevieš, kedy sa ti zide ochrana. Po prípade, keby ti sily nestačili stačí povedať a ja ti požičiam svoje čary, veličenstvo. Od teraz budeme spolupracovať,“ poradí mi Orax a vzlietne.

Pripravím si dosť síl na smrtiace, obranné a útočné kúzla, ktoré ma naučila Astra a rozrazím dvere. Aké je moje prekvapenie, keď za dvermi v miestnosti uvidím Lea ako sa opiera o okno a v ruke drží tu prekliatu palicu. Keď tak rozmýšľam, tak bez tej palice by bol určite slabší, ako je s ňou. Z premýšľania a úvah ma vytrhne jeho hlas, ktorý sa roznesie po celej sále:

„Tak si ma konečne našiel? To ti trvalo. Kde si sa flákal celé tri storočia? Z Issabelli ma už bolí hlava. Každý deň po celých tristo rokov nerobí nič iné, len maľuje a akoby to nestačilo, cez noc plače a jej vzlyky sa nesú po celom zámku ako kvílenie nešťastných duchov. Ale to neznamená, že ti ju dám len tak. Tri storočia si mal na to, aby si prišiel na dohodu, ktorú som mal

s kráľom Orliou. Vieš aký sľub mi dal a dokážeš ho splniť?“ povie chladným hlasom.

Dočerta! Ako mám vedieť, na čom sa dohodli, teda aký sľub dal Issabellin otec Leovi? Stojte pri mne všetci svätý. Budem vás moc potrebovať. Fajn, tak čo hovoril v ten deň pred tristo rokmi? Bolo to niečo ako, že pokiaľ nepreukážeš svoju lásku, tak nebudeš mať šťastie, či tak niečo, nie? Dobre! Lenže ako mám vedieť na čom sa dohodli? Mám také tušenie, že to má niečo spoločné s týmito slovami. Ale čo? To je teda otázka! Zavrčím v duchu.

„Tak čo bude to!? Alebo mám splniť druhú časť kliatby?“ usmeje sa na mňa slizko.

„Nie! Počkaj ešte chvíľu, viem, že to má niečo spoločné so slovami Láska a šťastie, len musím prísť na to čo,“ zadržím ho.

Prikývne a oprie sa naspäť a okno. Láska a šťastie, láska a šťastie, láska a šťastie....Mám to! Žeby to bolo tak, že chce, aby Issabell našla lásku, a aby bola šťastná? Áno. To by mohlo byť.

„Takže?“ pozdvihne obočie.

„Ten sľub bol, že dá pozor na svoju dcéru, aby našla pravú lásku, a aby bola šťastná. Aby ju nikto nepodviedol a miloval za každých okolností,“ odpoviem.

„To je tvoja odpoveď?“ prezrie si ma zamračene.

„Áno. Za svojim slovom si stojím,“ neustúpim. Cítim, že je to správne.

„Si chytrý, Klement. Tristo rokov ste obaja trpeli, ale teraz vám je umožnené byť spolu,“ prehovorí o poznanie milšie, ako predtým.

Ako to povie, uprostred miestnosti sa objavia dvere a v nich stojí Issabella. Rozbehne sa ku mne a začne plakať. Je tak skvelé a príjemné ju držať po toľkých rokoch zase v náručí.

„Ospravedlňujem sa vám, že som vás preklial. Teraz viem, že to bola chyba, ale už sa ho nedá vrátiť. Beh času je nezastaviteľné rýchly. Tento hrad odteraz patrí vám – spolu s okolím a celým údolím. Dúfam, že mi raz odpustíte. Kľatba je zrušená a vy si pamätajte: Láska je ako šťastie. Príde a odíde, keď ju potrebujete, ale tiež si ju musíte chrániť. Ja som vám už raz lásku a šťastie zničil a budem vás chrániť, nech sa vám už nikdy nič také nestane. Zbohom a dávajte na seba pozor.“

S týmito slovami sa vyparil ako para nad hrncom a my sme si zariadili šťastný život.

Počas pár rokov sme prestavali hrad pomocou kúziel, nech to nevyzeralo ako bludisko, obnovili sme dediny a stali sme sa vládcami novej zeme, ktorá sa volá Running Time. V tomto kráľovstve skončilo všetko zlé a začalo niečo nové a lepšie. Nám sa narodili dvaja synovia Leo a Leny. Čas tu plynul pomaly a každá chvíľa bola úžasná. Leovi sme odpustili už dávno a stali sme sa dobrými priateľmi. Sme pod ochranou samotného času a čo môže byť lepšie ako život? Nič. Som rád, že to dopadlo ako to dopadlo. Mám všetko čo som chcel a oveľa viac. Život v tomto svete je skvelý. Verte, že život s láskou sa oplatí a kto vie. Možno sa vám stane to, čo nám. Tak vám prajem veľa šťastia v živote a poriadne si ho užite.